

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Hr. 8.

Den 15de April 1900.

49de Jargang.

Aabenbarelsens Princip.

En Tale holdt i Tabernaklet i Salt Lake City af Ældste Joshua S. Paul den 18de Februar 1900.

Det var mig ganske ubentet, mine Brødre og Søstre, at blive kaldet frem for at tale til eder i Eftermiddag, og jeg maa derfor stole paa eders egen Assistance formedelst eders Tro og Forbønner, saa at jeg ved Guds Hjælp maatte kunne samle mine Tanker og fremstille noget, der maatte behage ham og tjene os til Gode.

Om jeg skulde paatage mig at karakterisere de Sidste-Dages Helliges Tro med et eneste Ord, vilde vist det Ord, som saaledes bedst kunde betegne deres Tro, være „Aabenbaring“. Naar I kende dette Ord, og hvad det betyder for de Sidste-Dages Hellige, tror jeg I kende Hemmeligheden. En berømt Forfatter i vor Tid har sagt, at dersom nogen kender et Samfunds religiøse Lærdomme, kender han dets Hemmeligheder, hvad det i Virkeligheden lever for, hvad det har til Formaal, og hvad det ønsker at blive. Om du kender dets Lærdomme, kan et saadant Samfund ikke bedrage dig med nogen som helst Forblindelse, hverken med sit Smil eller sine Taarer; thi hvis du kender dets Religion, kender du dets Hjertes skjuleste Hemmeligheder — ikke alene hvad det er, men hvad det figter til.

Denne Tro paa Aabenbarelse er et mærkeligt Karaktertræk i det Folks Tro, der kaldes Sidste-Dages Hellige. Tilbøjeligheden til at stole paa Guds Inspiration er aabenbar ved enhver af dette Folks Forsamlinger. Naar en Ældste, som maaste for mange Maaneder ikke har indtaget en saadan Stilling, er uden nogen som helst Forberedelse kaldet frem for at tale til de forsamlede, og man venter, at han skal sige noget, som kan opbygge dem, om end han kun bærer sit Vidnesbyrd om, hvad Herren har gjort for ham, og hvad han veed om Jesus Kristus,

er det et Eksempel paa den Tillid, Folket har til Inspiration og Aabenbarelse; thi saa meget venter man af enhver Vædste i Kirken.

For Menneskene i Almindelighed synes der at være noget besynderligt, ja endog mystisk ved Ordet „Aabenbarelse“, og dog ser jeg ingen Grund dertil. En Gjendommelighed ved dette Folks Trosbekendelse er denne Væresætning: „Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret og alt, hvad han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige.“

Det, som vi forstaa ved det Udtryk „hvad han har aabenbaret“ kan jeg straks forklare i saa Ord. Dette store Bind (den hellige Skrift, Bibelen) indeholder efter vor Opfattelse, hvad Gud aabenbarede til sit Folk i forrige Tider, og vi tro den. Vi tro alt, hvad Gud hidtil har aabenbaret, men vi tro ikke, at dette Bind, ihvor godt og dyrebart det end monne være, inbefatter alt, hvad Gud har aabenbaret til Menneskene i forbigangne Tider, og vi vide dette af Bogens egne Ord. Den omtaler mange forskellige Aabenbareelser af Gud til Menneskene i forrige Tider, hvilke Aabenbareelser ikke findes i Bibelen. Dem, som ere kyndige, fortælle os, at der nævnes maaske tyve Aabenbarelses Bøger i Bibelen, som dog ikke findes deri, tabte Bøger, der burde have været indbefattede i dens Bind for at gøre den fuldstændig. Lad det dog forstaaes, at vi ikke ere afhængige af nogen af de tabte Bøger. Vi sige kun, at hvis det var sandt, at Gud i de forbigangne Tider havde tilfulde aabenbaret sin Villie og Hensigt angaaende tilkommende Tider, da ere saa mange af de Bøger, som indeholde dem, nu tabte, at dem, som vi have i Besiddelse, ere utilstrækkelige til vor Vejledning.

Endvidere tro vi „alt, hvad Gud nu aabenbarer.“ Hvad vi forstaa ved dette Udtryk er, at Gud har aabenbaret noget i vore Dage. Han har bragt for Lyset Beretningen om hans Handlinger med den Del af Menneskeslægten, som boede paa dette (vestlige) Kontinent for mange Aarhundreder siden, og denne Beretning kaldes Mormons Bog. En anden Ting, som er bleven aabenbaret i disse Dage, er Herrens Ord direkte til Joseph Smith, hvilke ere nedskrevne i en Bog, der kaldes Pagtens Bog. Men medens vi tro alt, hvad Gud har aabenbaret og alt, hvad han nu aabenbarer, tro vi ligeledes, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige. Vi forestille os ikke, at vi endnu have erholdt alt, hvad der er Sandhed.

Men tag Menneskene i Almindelighed, og hvis det ovennævnte ikke allerede er mere, end de kunne antage, ville de maaske endnu mere forbauses over den næste Sætning vi have at fremsføre, nemlig at ikke alene tro vi alt, hvad Gud har aabenbaret, hvad han nu aabenbarer, og herefter vil aabenbare gennem sine Tjenere Profeterne, men vi tro at ethvert Medlem af Kristi Kirke kan erholde Aabenbaring, Inspiration og Vejledning for sit eget Vedkommende, uden at saa dem fra nogen.

anden. Det er ikke vanskeligt at tro, at Gud for flere Tusind Aar siden aabenbarede sig for Menneftene. Vi tage Beretningerne derom, læse dem og fige: Jo, jeg tror dem. Men det tager en levende Tro til at indse, at Gud har aabenbaret sig i disse Tider; ja, det tager en levende og stedse voksende Tro til at indse, at Gud vil aabenbare sig til os, dersom vi holde os værdige dertil.

Men hvad er da Aabenbaring? Menneftene i Almindelighed anse det som noget ganske forunderligt, men vi betragte det ikke saaledes. Jeg har sommetider forklaret det for en teologisk Klasse af unge Folt ved en Illustration, hvilken jeg af Mangel paa noget bedre i Ojeblikket vil gengive. Vi formode ikke, at Gud vil komme ned i legemlig Skikkelse og tale til hvert enkelt af Kirkens Medlemmer; ej heller tro vi, at han vil sende sine Engle til hver især. Vi forstaa at Englebesøg ere Sjældenheder, og vi forestille os ikke, at Himmelenes Hærskarer ikke have andet at beskæftige sig med end besøge hver af os fra Tid til anden, naar som helst vi ønske det. Dette er ikke, hvad vi forstaa angaaende de Aabenbareelser, der gives til ethvert af Kirkens Medlemmer, saafremt de gøre sig værdige dertil. Derfor har jeg sommetider brugt en Illustration til at forklare, hvad jeg forstaaer ved slige Aabenbareelser. Enhver synlig Ting kan siges at aabenbare sig for os, naar den viser sig for vort Sind. Det er ganske rigtigt at fige, at jeg nu aabenbarer mig for eders Sind, i hvad jeg siger. Det er en Aabenbarelse. Det har vist sig for eders Sind. Ligeledes er det rigtigt, at J aabenbares for mig, i det J sidde for mine Øjne i Dag, og jeg erfarer det formedelst Synets Sans. Det er rigtigt at fige, at da Koret sang, aabenbarede det for dem i Forsamlingen, som kende til Musik, en Skyld af Harmonier og Melodier, der tiltrak sig deres yderste Opmærksomhed. Men de, til hvem det var en saadan Aabenbarelse, udgøre ikke hele denne Forsamling. Der er nogle, til hvem Korets yndige Sang Søndag efter Søndag i Virkelighed er en Aabenbarelse af det skønne, saaledes som de kunne formode, at det findes i Himmelen. Derimod er der andre, endog i denne Forsamling, til hvem Korets dejlige Sang ikke er nogen Aabenbarelse, ja som den endog bedøver, saa at de falde i Søvn. Er det fordi der er nogen Fejlagtighed ved Aabenbarelsen? Nej, det viser kun, at nogle ere beredte til at modtage og paaskønne denne Aabenbarelse af yndige musikalske Harmonier, enten formedelst naturlig Begabelse eller ogsaa formedelst Kultur og Erfarenhed. Men for andre, som ikke findes i denne guddommelige Stemning, er det kun en tom intetfignende Lyd, skøndt det er ganske den samme Aabenbarelse, som henrykker den, som elsker Musik.

Om Du en stjerneklar Aften gaar ud i det frie og opløfter Øjnene mod det udstrakte blaa, vilde du finde en skreven Aabenbarelse der. Det vilde ingen Aabenbarelse være for den vilde Indianer, der fra Slægt

til Slægt har stirret paa denne Aabenbarelse uden at se andet end en blaa Hvælving bestrøet med smaa glimrende Edelstene. Hvis J vilde forsøge at overbevise ham det modsatte af, hvad hans Opfattelser er desangaaende, nemlig at den blaa Hvælving ikke drejer sig om Jorden een Gang hvert Døgn, og at det ikke er nogen blaa Hvælving, vilde han stirre dig i Djnene som en Biskmand og spørge, om Du tænkte, han vilde nægte hvad han saa tydeligt kunde se med sine egne Djne. Men da for nogle Aarhundreder siden en ung Mand ved Navn Kepler beskuede det, som var optegnet paa Himlen, saa han ingen blaa Hvælving der, eller glimrende Stene indsatte der til at være et behageligt Skue for Menneskene her paa Jorden. Det aabenbarede for ham et herligt System i det uendelige Rum, ja Systemer af Sole og Planeter uden Tal. Han iagttog de Stjerner, som Forfædrene kaldte Wandrere og udregnede deres Bevægelsesperioder. Han fandt i dem Himlens store Uhrværk. Da han kom ind efter at have læst denne for ham opladte Bog af Aabenbarelser, skrev han det ned, og siden den Dag have vi læst hans Skrift under Navn af Astronomi. Det var ikke fordi Gud elskede Kepler mere end den røde amerikanske Indianer, at han lod Kepler læse denne Aabenbarelse paa Himlen, medens Indianeren ikke kunde læse den. Det var heller ikke fordi Jsaak Newton var mere elsket af Gud end andre Mennesker, at det blev ham tilladt at læse Universets Hemmeligheder i denne store Bog, der ligger aaben for os; men det var fordi disse Mænd vare bedre forberedte til at læse Aabenbaringen. Kepler var vis paa, at hvad han havde udforsket i Himlen var Aabenbarelse fra Gud. Han skrev: „O Gud, jeg læser dine Tanker efter dig.“ Og da de fortalte ham, at det var bleven afgjort i et Raad af de skinnelige Kirkefædre at brænde hans Bog og sætte ham i Fængsel for at have skrevet den, sagde han: „Min Bog vil kanske komme til at vente seks Hundrede Aar for en Jagttager.“ Den mindste Blomst, der udfolder sin Skønhed om Foraaret, er til nogle Mænd og Kvinder en Aabenbarelse af et Ideal — noget smukt, som har været optænkt. Poeten Tennyson sagde, at om han blot kendte, hvad den Blomst var i alle dens Bestanddele, vilde han kende, hvad Gud og Mennesket er; og Usa Gray tænkte det samme.

Jeg har kendt Mænd, som vilde tage den hellige Skrift og læse et Kapitel deri — et Kapitel fuldt af Harmoni, Skønhed og Intelligens, ja, af Guds Kærlighed til Menneskene — og saa sige, at de ikke kunde se noget smukt deri. Hvorfor kunde de ikke se noget smukt deri? Der var aabenbar Skønhed, men de vare ikke beredte til at modtage en saadan Aabenbarelse. Jeg veed af min egen Erfaring, at jeg ikke kan aabenbare til nogen, som er mig ganske ulig, det lidet jeg kender til. Du kan ikke aabenbare dine Tanker til noget af de lavere Dyr. Du kan f. Eks. ikke saa en Høne til at forstaa noget, af hvad du siger. Men gør du

Forsøget med et Dyr som Hunden eller Hesten, hvis Grad af Intelligens er nærmere din egen, kan du faa dem til at forstaa adskillige Ting. Jeg erindrer, da jeg en Gang blev ført ned af Skraaningen, der fører ned i Hofemitdalen. Jeg sad ved Siden af Ruffen, der førte med 6 Heste og følte sig noget stolt over sin Færdighed i at styre dem. Han drev ned ad den stejle Huulvej og fulgte dens bugtende Krumninger med en Fart, der forstrækkede mig saa, at jeg næsten maatte holde Vejret. Han smilede, da han saa min Vengstelse, hvilken jeg ikke helt kunde dølge, saa gerne jeg vilde have været brav. Hvad, jeg hermed vilde fremvise, var, at disse Heste ikke vidste, hvad Følgerne vilde have bleven, om de havde i mindste Maade løben forkert, men de havde lært at forstaa Ruffens Villie saa godt, at de vidste at ethvert Ryk eller Træk i Tømmen maatte øjeblikkelig lystres, og ikke 2 eller 3 Minutter efter; og de havde Sans nok til at rette sig efter den myndiges Ordre, skøndt de ikke kendte til, hvad der beroede paa deres Udydighed. Du kunde ikke have faaet disse Heste til at forstaa, at hvis de ikke adløb Ruffen, vilde sandsynligvis seksten Mennesker styrtes med Raretten ud over den stejle Klippestrænt og aflives. Men disse Heste — yndige Dyr som de vare — forstod at adlyde Kommandoen. Ruffen kunde altsaa faa dem til at forstaa noget, som han aabenbarede til dem, men mange Ting, som var i hans Tanker, kunde han aldrig gøre dem forstaaelig. Ligeledes var det med en Hund, jeg saa ude paa Marken. Faarehyrden, som drev sin Flok paa en Vej gennem Marken, sendte sin Hund ud ved Siden af Flokken, for at Faarene ikke skulde gaa ind og træde Kornet ned. Hunden vidste ikke, at Faarene, naar de nedtraadte Sæden, vilde ødelægge det, som en Familie eller et Folk skulde have til deres Brød. Du kunde aldrig have faaet den til at forstaa det. Men skøndt den ikke forstod, hvad der beroede paa dens Udydighed, havde den dog Forstand nok til at lystre sin Herre. Den sad sig ikke ned at gøre Indvendinger om Nødvendigheden af at gaa og gøre som den var befalet, men den havde tilstrækkelig Forstand og Vilje til at behage sin Herre paa Befalingen.

Jeg kommer i Tanke om et Tilfælde, da vi en Gang vare i Færd med at forklare Daabens Nødvendighed for Folket ude i Verden. Vi forklarede saa godt vi kunde, at man maa fødes paany; at det naturlige Menneske ikke kan fatte de Ting, der høre Gud til, og at han derfor maa fødes af Vandet og af Manden. En Fritænkter, der hørte hvad vi sagde, ønskede at vide hvorfor. „Vil det gavne noget at blive dyppet i Vand? Vil det aften mine Synder?“ spurgte han. Jeg kan ikke sige at det vil; men han ønskede at vide, hvorfor Gud fordrede, at Menneskene skulde lade sig døbe. Det syntes ham som en tosket og unødvendig Handling. Hvorfor kan jeg ikke blot leve et retskaffent Liv, uden netop at døbes i Vandet for at faa mine Synder tilgivne?“ Vi sagde, at

han kunde ikke, fordi Gud havde anordnet det anderledes, og for os var dette nok at vide. Det er muligt, at jeg ikke vidste mere end ham, om hvorfor vi skulle døbes og faa Haandspaalægge. Fra mit naturlige Synspunkt kunde jeg ikke se hvorfor Folk, der handlede anderledes end vi, ikke kunde være lige saa rigtige. Men een Ting vidste jeg, nemlig at Gud havde befalet, at vi skulle lade os døbe, og derfor kende vi ingen anden rigtig Maade. Jeg tænker, at vi i dette Tilfælde vare meget lig Hesten og Hunden. Vi ere ikke blevne nok lig Gud til at kende alle hans Hensigter; men vi kunne forstaa nogle af dem. Og salige ere de, der ligesom Hunden og de omtalte Heste have Forstand nok til at gøre, hvad deres Herre befaler dem, uden at give sig til at spørge om det er nødvendigt, eller hvad Hensigten er. Da Herren forðum førte Israelliterne ind i dette forjættede Land, og de vare ham lydige, sejrede de; men de kom til een Stad, som de ikke kunde indtage. Det var Jericho. Den havde en høj Mur rundt omkring og mægtige modige Mænd til sit Forsvar og led ingen Mangel paa Proviant; endog den store General, der aldrig slog en Fjende uden at tilintetgøre ham, vidste ikke, hvorledes han kunde indtage Staden. Herren aabenbarede for ham, hvorledes han kunde gøre det, og hvorledes tænke sig at denne Aabenbaring lød? Jeg tror, at om Gud skulde give os en saadan Aabenbaring nu, vilde vi ikke synes godt om den. Aabenbaringen var dette, at Folket skulde marchere omkring Staden een Gang hver Dag for syv Dage, og Præsterne, der skulde anføre Toget, skulde blæse i Trompeter, lavede af Bæderhorn. Paa den syvende Dag skulde de marchere omkring den syv Gange, og Præsterne skulde blæse i disse Horn, og hele Folket strige med høj Røst, naar de fik Ordre derpaa. Paa denne Maade blev det dem lovet, at Gud vilde give Staden i deres Bold. Om han skulde befale os noget sligt, hvad vilde vi sige dertil? Vilde vi ikke sige: „Se, Herre, Folk ville le ad os, hvis vi saaledes marchere omkring Staden syv Gange og blæse i Bæderhorn; forlang ikke, at vi skulle gøre noget, der synes os saa urimeligt.“ Men gamle Israel havde erfaret at de maatte gøre, hvad Herren befalede dem, hvis de vilde erholde Betsignelsen; og de marcherede omkring Staden syv Gange paa den syvende Dag, og Præsterne blæste i Hornene, og Folket streg, og Stadens Mure faldt ned. Var det Hornenes Lyd, der gjorde, at Murene styrte ned? Nej, det var Guds Almagt. Men dersom Folket ikke havde adlydt Guds Befaling til dem, vilde Stadens Mure have styrtet ned? Nej; dog kunde de ikke mere se Virkningen af hvad de gjorde, end Hunden kunde se Følgerne af, at han holdt Faarene fra at nedtræde Kornet. Han kunde ikke se noget fornuftigt deri, og heller ikke kunde Josvas Hær se, hvorledes deres Marchering kunde bringe Triumf over Staden.

Hvad jeg vilde sige, var dette, at Gud aabenbarer sig til dem, som blive ham lig. Apostlen Johannes siger: „O Elskelig! nu ere vi Guds

Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lig." Førend Herren nogenfinde vil vise sig for os, mine Brødre og Søstre, tænker jeg, at vi maa blive meget lig ham. Grunden til at Joseph Smith blev benaadet med sine himmelske Syner, hvori han stuede Herren selv, laa ikke i at Gud elskede ham mere end andre gode Drengene, uden for saa vidt han var mere gudelig (Gud lig). (Men ligesom Moses, Josva og andre store Profeter var han udvalgt af Gud til sit forud bestemte Værk.) Dersom vi komme langt nok frem mod Fuldkommenhedens Maal, ville vi forstaa, hvad Gud siger, og naar han skal ses, ville vi vorde ham lig. Lad mig forklare dette næjere. Hvor ofte har ikke jeg som Skolelærer haft et eller andet Princip at forklare, der syntes ganske tydeligt for mig, men det var mig umuligt at faa mine Elever til at forstaa det; og jeg vidste ingen Maade, hvorpaa jeg kunde aabenbare dem det jeg ønskede; de vare ikke beredte til at annamme disse Sandheder.

J ville maaske sige: O, det er en besynderlig Anskuelse om Aabenbaring, at sige, at det kun beror paa, hvor vel man er beredt til at modtage den, og at man vil modtage alt, hvad man er forberedt til at modtage. Dette er muligvis en besynderlig Anskuelse for nogle, men jeg tror, at det er et sandt Princip, at hver modtager alt, hvad han er beredt for. Muligvis ikke alt, hvad han kan forstaa, men jeg tror, han erholder alt, hvad han er beredt til at efterkomme. Evangeliet er ikke blot en Teori. Herrens Ord indbefatter mere end kun det at forstaa, det er noget at udføre, noget at efterleve, noget at være. Jeg har sommetider følt en Slags Jaloufi (dog ikke en ond) mod de Brødre og Søstre, som have omtalt de Tilkendegivelser, de have erholdt af Gud, ved Syner og Drømme, mirakuløse Helbredelser osv. — en Jaloufi over at Gud ikke har aabenbaret sig for mig paa en saa tydelig og umisforstaaelig Maade. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at han har aabenbaret mig alt, hvad jeg er beredt til at modtage og efterleve indtil denne Stund. Naar jeg har lært og overholder de første Lektier, kan jeg forvente at erholde mere. En Moder kunde maaske forsøge at aabenbare til sin Søn, at hun var hans Moder. Hvorledes kan hun gøre dette? Hun kunde sige til Drengen i Buggen: „Jeg er din Moder,“ og Barnet vilde kanske smile til hende, men vilde ikke forstaa, hvad hun mente. Han har ikke lært nok til at kunne forstaa det. Hun forstaar tydeligt nok, hvad det er at være hans Moder, men hvorlænge vil det ikke tage Drengen til at forstaa denne simple Aabenbarelse? Det tager ham mange Aar at komme til Forstand om hans Slægtstaf til det Bæsen, der gik gennem Dødsdalens Skjgge for at give ham Liv; hende, som plejede hans spæde Legeme, saa vel i Nattens stille Timer som ved hver Stund, hver Dag, opofrende egne Bekvemmeligheder og Fornøjelser, alt for ham.

(Fortsættes Side 122).

Den 15de April 1900.

Guds Riges Fremgang i 70 Aar.

I Dag (den 6te April) Kirkens 70de Stiftelsesdag trænger der sig ikke faa usædvanlige Tanker ind paa vort Sind, nogle af hvilke vi her ønske at fremlægge for vore Læsere. Paa denne mindesværdige Dag forsamlede sig for 70 Aar siden følgende Mænd, der alle havde annammet Evangeliet og underkasted sig Daabens hellige Ordinans efter det Mønster, Frelseren selv havde vist Menneffene. Deres Navne ere Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer, Samuel H. Smith og David Whitmer, og med disse seks Medlemmer blev Kirken organiseret samme Dag, og Joseph Smith og Oliver Cowdery valgte som Kirkens Ledere og Lærere.

Guds Aand maa have været krafteligen udgydt over disse Mænd paa hin Dag, uden hvilken de ikke kunde have fattet Mod nok til at paabegynde et saa storartet og underfuldt Værk som dette, om hvis Storhed Guds Profeter i gamle Dage havde spaaet og skreven. Og naar det tages i Betragtning at disse Mænd alle vare unge, uerfarne og uansete, samt at de formedelst Profetiens Aand, der kraftigen hvilede paa dem, ikke vare ubidende om den Modstand, de kunde vente at møde paa enhver Side, af dem der overalt forkyndte en forvendt men almindelig antagen Lære, er det sandsynligt at intet uden den Helligaands kraftige Vidnesbyrd om Guddommeligheden af de dem givne Aabenbarelser af Himmelen kunde have styrket dem i dette store Foretagende, nemlig Oprettelsen af Guds Kirke paa Jorden i Tidernes Fyldests Husboldning.

Senere hen i Kirkens Historie finde vi Missionærer udsendte til Jordens forskellige Lande og Nationer, blandt hvilke 4 Herrens Tjenere ankom til København i 1850 og paabegyndte Værkets Udbredelse i Skandinavien. Med Beundring kunne vi nu skue tilbage over Kirkens begivenhedsrige Historie og se den Modstand, Værket har mødt overalt i Verden: de Helliges Forsølgelser og endelige Uddrivelse fra den civiliserede Verden til en Ørk, hvor deres Fjender forventede, at de maatte omkomme af Hunger, Blindring, Sygdom og Armod, efter først at have lidt Fængsling, Hudflettelser, Husbrænding, falske Bestyldninger og Mishandling paa mange Maader af deres Voldsmands Hænder. Men paa Billedets anden Side ses tillige Sandhedens Lys og Kundskab udsprede over en stor Del af Jorden, den Helligaands kraftige Tilkendegivelser som i forrige Dage, Nydelsen af Evangeliets Betsignelser, Kræfter og Naadegaver, de Helliges Indsamling fra Jordens Nationer og Sammen-

smeltning til et lykkeligt Folk, deres Bosættelse i de evige Høje, Orde-
nens Blomstring og Frugtbarhed ved deres Flid og Guds Betsignelse
over Landet, Opførelsen af hellige Templer indviede til Herrens Tjeneste,
og Undervisningsanstalter for deres Børns Opdragelse og sand Belæ-
ring om deres Slægtskab med Gud, vor Fader, samt om hans Villie og
Hensigt med deres Tilværelse her paa Jorden. I alt dette ser man
Guds almægtige Haand udraaft til sine Børns Befrielse og Baretægt,
samt til deres Opfostring i Hellighed og sand Vrefrygt.

Det lille Samfund af 6 Medlemmer i 1830 har ved sin uophørlige
Virksomhed og Guds Almagt trods hele Verdens Modstand haft en Til-
vækst, hvorved dets Medlemmer i Dag tælles i Hundredtusinder, og
mange af Verdens ansete Mænd stue med Beundring paa dette Folk.
Ja, den Kraft, der knytter os sammen og giver denne Vækst og Frem-
gang overalt, er for Verden en Gaade, som kun faa besatte sig med at
løse. Det Værk, der havde en saa liden Begyndelse, og som af hov-
modige Teologer den Gang blev forhaanet og bespottet, er bleven til en
Magt, for hvilken vor Tids Skriftkloge og Farisæer vogte sig; thi det
er Stenen, som skal sønderbryde alt, hvad der ikke er oprettet af Gud
og grundfæstet paa Sandhed. Dersom vi skulde maale Værkets Tilvækst
i Fremtiden efter den samme Maalestok, hvormed vi nu kunne maale
dets Vækst i de forløbne 70 Aar, vilde Svaret paa det Spørgsmaal: „Hvad
vil Mormonernes Antal blive om 70 Aar,“ forbaase hele Verden. Bereg-
ningen vilde ligefrem blive saaledes: Naar Kirken's Medlemsantal er i
70 Aar fra 6 Medlemmer bleven til mindst 300,000 i Dag, ses det,
at Antallet er multipliceret med 50,000; og hvis vi ligeledes multi-
plicere dens nuværende Antal 300,000 med det samme Nummer 50,000
faa vi Resultatet for 1970, at Medlemsantallet vilde blive 15,000
Millioner eller 10 Gange hele Verdens Befolkning. Hvis den Hellige
Skrifts mange Vidnesbyrd om, at ikke Flertallet, men kun en mindre
Del af Menneskene, ville findes blandt de vise, som berede sig for Frel-
serens herlige Tilkommelse ved at annamme hans uforsalkede Evgange-
lium, vil det let kunne ses, at hans anden og herlige Tilkommelse ab-
solut maa være nær.

F. C.

Afløsning. Ældste Jacob Christensen løses fra at præsidere over, og
Ældste John S. Petersen fra at arbejde i Københavns Konference;
Ældsterne Parley Andersen og James Jensen jun. løses fra at arbejde
i Bergens Konference; Ældste Thomas P. Jensen løses fra at arbejde
i Aalborg Konference og Ældste Hans C. Christensen løses fra at ar-
bejde i Trondhjem Konference, alle med Tilladelse til at rejse hjem til
Zion.

Aabenbarelsens Princip.

(Fortsat fra Side 119.)

Kun efter mange Aars Forløb lærer han, hvad disse faa Ord betyde: „Jeg er din Moder.“ Og naar det tager os saa længe at lære at kende vor egen Moder, hvor længe kunne vi saa tænke det vil tage os til at lære at kende vor himmelske Fader? Han kan muligen ogsaa hele Tiden tale til os, hvilket jeg tror han gør; men skøndt vi have Øren, høre vi ikke, og skøndt vi have Øjne, se vi ikke. Vi ere ligesom Indianeren, der stirrer paa Himlen, men ser ikke noget der.

Gud taler til os hele Tiden. Han har talet nok til at fylde store Bind med hans Inspiration og Aabenbarelses, men vi forstaa ikke alt; og det er ikke, fordi Herren ikke elsker os. Jeg har hørt herlige Sandheder udtalte fra denne Talerstol, og dog have nogle af Tilhørerne gaaet bort og sagt, at de ikke hørte noget til deres Opbyggelse. Der var ikke noget forkert ved Forsamlingen, thi til dem, som vare beredte paa at modtage Værdommen, var det en udmærket Forsamling, men til dem, som ikke vare beredte, var det ikke.

Jeg er ganske overbevist om, at Herren har talet, ikke alene i forrige Dage, men i vor Tid; og skøndt der kan være Ting, som for mig har kunnet synes vanskelige at forstaa, har jeg dog med Aarene faaet Forstand nok til at sige: det er ikke Herrens Skyld, at jeg ikke kan forstaa, hvad han taler til sine Børn. Men, vidende at han har talet, og at han har aabenbaret sig i disse Tider til vor Oplysning, kan jeg bære mit Vidnesbyrd om disse Sandheder. Jeg kan vidne for eder at Gud har været mig meget naadig, og har paa mange Maader vist mig tydeligt, at han er den almægtige Gud, og jeg takker ham for denne Overbevisning. Endvidere tror jeg, at Gud har i nogen Grad aabenbaret sig for alle Menneſker. Jeg tror ikke at noget Menneſke er aldeles uden Gys. Jeg tror, at det herlige Vidnesbyrd: at der er en Fader i Himmelen — hvilket den hele kristne Verden erklærer i Dag — er godt, saa vidt som det rækker. Den Tanke, at hver Aften næsten ethvert Kne i den hele kristne Verden bøjer sig, og at en Bøn opstiger fra hvert oprigtigt Hjerte til deres Gud i Himlen, beviser, at han maa have aabenbaret sig i nogen Grad for hver af dem; og det er et stærkt Vidnesbyrd hele Menneſkeslægten med alle sine Ufuldkommenheder bærer om Gud og hans Aabenbarelse. Alle Religioner hvile paa det Grundlag, at der er eller kan være Samkvem mellem Himlen og Jorden. Hvis der ikke er Samkvem eller Forbindelse, da er al Religion ugrundet. Der kan ikke være Religion uden dette herlige Princip; og endskøndt Folk kunne sige og tro, at der en Gang var Samkvem mellem Himlen og Jorden, men at den har ophørt nu og for evigt, indtil

Jesús skal komme igen, synes jeg at denne Anskuelse ikke er fornuftig. Det synes mig, at om jeg ikke havde kendt Evangeliet saaledes, som vi have annammet det — ja, om jeg ikke havde vidst, at Gud har aabenbaret sig i disse Tider — og jeg havde hørt gode Kristne sige, at omendskøndt der en Gang var Samtbem mellem Himlen og Jorden er der dog ingen nu og har ingen været for atten Hundrede Aar — vilde det have forbavset mig og rokket mig i min Tillid til en saadan Religion. Thi paa dette Princip: Samtbem mellem Gud og Menneskene, hviler hele Troværdigheden af deres Religion. Jeg veed, at dybt i enhver menneskelig Sjæl er der plantet en Attraa efter at kende Gud, en Attraa efter at naa ham. Denne Attraa er synlig i enhver Form af Religion i hele Verden, endog i de Vildes Overtro. Den store Apostel sagde: „Thi efterdi Hedningerne, som ikke have Lovens, gøre af Naturen Lovens Gerninger, da ere de, endog de ikke have Lov, dem selv en Lov. De vise nemlig Lovens Gerning at være skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller og forsvare hverandre.“ Med andre Ord, de, som ikke have denne skrevne Lov, Bibelen, have dog en vis Lov skreven i deres Hjerter. Alle have en Samvittighed; alle have en Tilskyndelse til at gøre, hvad Ret er, og til at afstaa fra hvad, der er ondt, ihvor meget de end monne være fejltagne i deres Begreb om Ret og Uret. Ikke alene tro vi, at Gud i nogen Grad har aabenbaret sig for alle Mennesker, men at i hans egen belejlige Tid ville alle Mennesker blive frelst, med Undtagelse af Fortabellens Børn, hvilke kun ere saa. Grunden til denne Tro ligger i Guds eget Ord og i det Faktum, at alle Mennesker af Naturen tilbede ham, hvilket viser, at han har aabenbaret sig i højere eller mindre Grad for dem alle. Han har givet enhver Nation, ethvert Folk og ethvert Individ al den Dplysning, de have Evne til at annamme, eller som de ere værdige til at erholde; og han vil endnu, enten det bliver i dette Liv eller det tilkommende, give dem al det Bys, der er nødvendigt til deres fuldstændige Frelse.

Brødre og Søstre, jeg bærer nu mit Bidnesbyrd til eder, at Evangeliet, saaledes som vi have annammet det, er Sandhed, og at det er en Guds Kraft til Salighed. Maatte vi være villige til at annamme det og efterleve det, saa at vi maatte opnaa Frelse hos Gud, vor evige Fader, er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

To meget ønskelige Begavelser ere: Skarpsindighed til at se sine egne Fejl, og Kraft til at uddanne sig saaledes, at de forsvinde. E. D.

Ingen burde have saa travlt at han ikke kan arbejde for Herren J. S.

Konferencen i Aarhus.

Konferencen, som blev holdt i de Helliges Forsamlingslokale, tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8. Salen var smukt dekoreret, og alting tydede i Forvejen til, at de Hellige skulde have en behagelig Tid tilfammen. Der var tilstede 24 Ældster fra Zion nemlig: Præsident James L. Mc. Murrin, Missionspræsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Andrew Petersen, H. F. F. Thorup, S. Rasmussen, Severin Nielsen, P. Petersen, C. Christensen, Chr. Knudsen, N. P. Hansen, N. Nielsen, Peter Frost, A. A. Larsen, Casper Andersen, Lars Christoffersen, R. C. Møller, R. A. Rasmussen, Parley P. Andersen, J. P. Christensen, Chr. Steffensen, Hans C. Hansen, J. P. Mortensen, og af besøgende Ældster: Nels Nelsen af Irland og Jacob Christensen af København. Mødet begyndtes med Sang og Bøn, hvorefter Konferencepræsidenten bød de forsamlede velkommen og ønskede Guds Velsignelse maatte blive dem tilbøjet i rigt Maaal. Han sagde at Enighed og Kærlighed herskede iblandt Missionsæderne og ligeledes iblandt de Hellige. Ældsterne J. P. Mortensen, J. P. Christensen og R. C. Møller talde i Korthed til Forsamlingen og Præsident Mc. Murrin talde i det engelske Sprog til de forsamlede, medens Præsident Andreas Peterson var hans Tolk. Han vidste at dette var Guds Værk og beundrede det store Arbejde, der var bleven udført. Menneskene, som nu leve, ere oplærte i en Tro, der adskiller sig fra vor, og alle som een have de bestridt dette Værk fra Begyndelsen, skøndt Værket var det samme, som Frelseren selv oprettede, da han vandrede paa Jorden. Ligesom Discipleene forud gjorde, forlade vore Ældster alt, hvad de have lært i Hjemmet, for at tjene Herren ved at udsprede Sandheden blandt deres Medmennesker, medens de stole paa Gud for hans Bistand; og han har ogsaa lagt sin Velsignelse til deres Bestræbelser, saa at mange have erholdt Kundskab om Evangeliet. Om Folk vilde nøje ransage Bibelen, som de sige sig at tro, og efterleve dens Lære, saa vilde de nødsages til at antage Mormonismen for Sandhed. „Hvor findes saadanne Mænd, som disse Ældster, villige til at forlade alt og bruge deres egne Midler til Rejsens Omkostninger og til deres Underholdning, medens de forkynde Evangeliet, uden Belønning af Mennesker?“ Ingen Steder udenfor vort Samfund? Han udtalte sin Glæde over at se Værkets Fremgang, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed til Gud og hans Sag. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen. I dette Møde blev Sangen udført af Søndagskolen. Efter Sang og Bøn foreslog Konferencepræsidenten Kirkens almindelige Authoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og ligeledes den europæiske Missions Præsi-

dentskab; dernæst foresloges Ældste Andreas Peterson som Præsident over den europæiske Mission, og Ældste Andrew Petersen som Præsident over Aarhus Konference; ligeledes foresloges til Opholdelse alle Missionærerne i de Stillinger de indtage, og hvortil de ere kaldte. Alle Forslag vedtoges enstemmigen. Ældsterne H. F. F. Thorup, Nels Nelsen, Præsident Andrew Petersen og Præsident Mc. Murrin benyttede Tiden til at vidne om Evangeliets Troværdighed og til at belære og opmuntre de Hellige. Præsident Mc. Murrins Ord vare til dels rettede til Børnene, der havde lyttet med Opmærksomhed og underholdt Forsamlingen med deres yndige Sange. Han haabede de maatte vedblive at være gode og lydige og blive til gode Mænd og Kvinder. Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

I Eftermiddagsmødet, der begyndtes Kl. 2, blev Ældste Jacob Christensen given Lejlighed til at tale, og han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed; at det var nu gengivet med de samme Gaver og Betsignelser som i fordums Dage. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed. Præsident Andreas Peterson talede derpaa en Tid til Forsamlingen berørende Syndefaldet og Straffen, der paafulgte, nemlig Døden; derpaa henværte han til Forsoningen ved Kristi Lidelse og Død samt Genoprejsningen ved Opstandelsen, og Maaden hvorpaa vi alle kunne faa Del deri, nemlig ved at adlyde Evangeliet, der nu hydes Menneskene ligesom i Apostlenes Dage. Han ønskede, at vi alle maatte blive værdige til at erholde den Krone, der er henlagt for de trofaste. Efter Sang og Bøn hævedes dette Møde til Kl. 8, Aften.

I Aftenmødet talte Præsident Mc. Murrin igen. Han vidste at det Folk, han repræsenterede, var upopulært, ikke fordi det var et daarligt Folk, men fordi de havde Sandheden, thi den er ikke populær i Verden. Som Kristus sagde, hader Verden os, fordi vi ikke længere ere af Verden. Det var en let Sag at bevise med den hellige Skrift, at vi lære Evangeliets Principper i Overensstemmelse med Bibelen. Han forklarede disse Principper, og sluttede med at bære sit Vidnesbyrd om dette Værks Guddommelighed.

En engelst Sang blev affungen af Koret, hvorefter Præsident Andreas Peterson talte en kort Tid; han ønskede at de fremmede vilde undersøge nøjere de Ting, som vare blevne forklarede, og at de vilde søge Gud i ydmyg Bøn om at kende, om dette Værk er af Gud eller af Mennesker, og leve et dydigt og retskaffent Levnet. Derefter takkedes de Hellige for deres Deltagelse i at gøre Konferencen saa behagelig i enhver Henseende, som den var.

Mandagen den 21de holdtes to Præstedømmemøder, hvor Rapporter bleve givne fra de forfællige Grene, hvilke viste at Missionen her var i en god Forfatning. Konferencen bestaar af 7 Grene og 1 Distrikt, i hvilke der virkede 20 Missionærer fra Zion; disse have siden sidste Konference sat i Omløb 17,910 Skrifter og 411 Bøger; besøgt 12,410

fremmede i deres Hjem og holdt 6,438 evangeliske Samtaler; holdt 440 Forsamlinger, 92 Søndagskolemøder, 33 Engelfskoler, 10 Møder af den kvindelige Hjælpeforening, 21 unge Mænds Møder; 20 vare døbt, 7 Børn velsignede, 5 emigrerede, 10 udelukte, og 1 død.

Missionærerne bleve beskikkede til deres Arbejdsmarker som følger: i Aarhus Gren, Andrew Petersen og H. F. F. Thorup; i Esbjerg Gren, Chr. Knudsen, N. A. Rasmussen og P. P. Andersen; i Grenaa Gren, Niels Nielsen og N. P. Hansen; i Horsens Gren, Casper Andersen og Lars Christofferen; i Fredericia Distrikt, John P. Mortensen; i Odense Gren, J. P. Christensen, Chr. Steffensen og Hans C. Hansen; i Silkeborg Gren, Peter Frost og A. A. Larsen; i Randers Gren, Søren Rasmussen, Severin Nielsen og Chr. Christensen. Den førstnævnte i hver Gren er Forstander for samme. Hver af disse Uldster gaves Lejlighed til at tale, og alle vare tilfredse i deres Stillinger og villige til at fortsætte Arbejdet efter bedste Evne. Missionspræsidenterne Mc. Murrin og Andreas Peterson udtalte ligeledes deres Tilfredshed med det udførte Arbejde, og haabede Brødrene vilde fortsætte med fornyet Iver og Nidkærlighed det herlige Arbejde, Herren fordrede af deres Hænder.

Et Søndagskolemøde afholdtes om Aftenen Kl. 8, hvor Børnene hørtes i deres Lektier til alles Tilfredshed. Skolens Forstander forklarede Maaden, hvorpaa Børnene undervises, og derefter rostes og opmuntredes Børnene, Lærerne og Lærerinderne af de besøgende Præsidenter. Forstanderen sluttede Mødet med at nedbede Guds Velsignelse over Søndagskolen.

L. S. Christiansen, Skriver.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen tog sin Begyndelse i de Sidste-Dages Helliges Lokale i Sankt Pederstræde 45, Lørdagen den 31te Marts Kl. 8 Aften. Af Missionærer fra Zion var der 25 tilstede, nemlig: Missionspræsidenterne James L. Mc. Murrin og Andreas Peterson, Konferencepræsident Jacob Christensen; F. Christensen, A. H. Bergman, Peter Hansen, A. J. Nielsen, C. J. Blowman, Oluf Johnsen, L. J. Torbensen, N. P. Koholt, L. Dorius, James F. Christensen, J. F. Petersen, Julius Andersen, Thorvald S. Jensen, John J. Petersen, Lars Petersen, Niels Frederiksen, Christian Sørensen, Niels Jakobsen og Søster Jennie Mortensen. Af besøgende Uldster vare tilstede: Andrew Petersen, Hylrum Jensen, Niels Nielsen og James Jensen jun. Efter Sang og Bøn fik Uldsterne Lars Petersen, Julius Andersen og John J. Petersen Lejlighed til at udtale nogle af deres Missionserfaringer og deres Tilfredshed med deres

Hverv, samt til at høre deres Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Budskab, de ere udsendte med. Præsident Mc. Murrin med Præsident Andreas Peterson som Tolk sagde, at han havde besøgt mange af Kirkens Grene og overalt fundet, at det var gode oprigtige Folk, som havde sluttet sig til Kirken, Folk, som ønskede at tjene Herren og vare villige til at forlade deres gamle fejlagtige Tro, ja gamle Venner og alt for at gøre Guds Villie. De ere villige til at møde Verdens Modstand, Haan og Foragt. Verden ser paa os som et faldent Folk. Hvorfor ere vi det eneste forskudte Folk? Vi forkynde det rene og sande Evangelium, som enhver vil finde, der undersøger vor Lære. Vort Samfund bestaar af de bedste Folk paa Jorden og ikke af faldne Menneker. Dette er et stort og vidunderligt Værk, der spredt sig paa Jorden, thi det forandrer Mennekenes Sind. Det er ikke et Værk af Menneker, men en Guds Kraft, og intet mindre kunde styre og opholde det. Skøndt disse Folk før vare af mange forskellige Meninger, ere de nu enige i deres Tro. Denne Enighed og Kærlighed findes kun iblandt Guds Folk. Vi kunde ikke have kendt noget til dette Værk uden Aabenbarelse fra Gud. Da Frelseren blev hængt paa Korset tænkte de Hellige at alt var forbi og tabt, men da han opstod og viste sig for dem, glædede de sig og fik nyt Haab. Dog var det ikke tilstedet dem at vide Tiden for hans anden Tilkommelse; men han fortalte dem mange Ting, der skulde ske før hans Komme. Vi leve nu paa en Tid, naar disse Ting ske. Se, hvor Vældsterne rejse omkring paa egen Bekostning og paa mange Steder uden Lomme penge (Pung eller Tasse) og udsprede Evangeliet blandt Mennekenes, villige til at gøre enhver nødvendig Opoffelse. Efter Sang og Bøn blev dette Møde hævet.

Søndagen den 1ste April var de Helliges almindelige Fastedag, og Konferencen fortsattes i et rummeligt Lokale i Jstedgade Nr. 99. Kl. 10 aabnedes Mødet med Sang og Bøn, hvorefter den hellige Nadvere blev uddelt. Konferencepræsidenten foreslog Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og derefter foresloges Vældste Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission og Jacob Christensen som Præsident over Københavns Konference; ligeledes foresloges til Opholdelse alle Missionærerne i deres forskellige Virkefærd og Stillinger, og alle Forslag vedtoges enstemmigen. Flere af Missionærerne fik Lejlighed til at tale i Korthed. Præsident Mc. Murrin har sit Vidnesbyrd om det Værks Guddommelighed, hvilket Profeten Joseph Smith begyndte i disse Tider. Denne unge Mand var ulærd og ikke af sig selv i Stand til at kende eller opfatte den Lære, han forkyndte, nemlig en Lære i enhver Henseende overensstemmende med den hellige Skrift. Dette er et Bevis paa hans Vægtighed som en Guds Profet. Vi have i Dag set Guds Mand hvile paa dem, som have talet; jeg har følt den Mand,

skøndt det Sprog, i hvilket der er bleven talet, er mig fremmed. Jeg kender disse Ting formedelst den Helligaands Kraft, som er i mig.

Derefter blev Ordningen af Salvelse for de Syges Helbredelse udført paa Mc. Murrin efter forud Bestemmelse, og Mødet blev hævet til Kl. 2 Eftermiddag.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 2 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident J. Christensen blev kaldet til at tale. Han omhandlede i Korthed Guds Aabenbarelse i denne Tid og Evangeliets Gengivelse til Jorden. En Korfang: „Fred paa Jord,“ blev dernæst affungen af Koret, og derefter talede Præsident Andrew Petersen fra Aarhus. Han var glad ved at være en Herrens Tjener, udsendt med det evige Evangelium til Menneskene, og for den Frihed vi have her til at forkynde det. Gud kan virke paa Konger og Kejsere, Rigsdagsmænd og Borgermestere, saa at de ville indrette Landets Love gunstige til Værkets Forfremmelse, Det er Guds Værk, vi frembære, og det kan ikke omstødes. Velsede M. J. Nielsen gaves ogsaa Lejlighed til at tale, og Mødet hævedes efter Sang og Bøn.

I Aftenmødet holdt Præsident Mc. Murrin den første Tale, medens Præsident Andreas Petersen var hans Tolk. I „Stjernen“s næste Nummer give vi et Uddrag af hans Tale, da vi ikke have Plads i dette Nummer.

Koret sang dernæst den yndige Korfang: „Førend Solnedgang.“

Derefter talede Præsident Andrew Petersen en Tid til Forsamlingen berørende Evangeliets første Principper og formanede til Lydighed mod Gud og alle hans Bud. Præsident Jacob Christensen fremstod og takkede alle, som havde bidraget paa nogen som helst Maade til at gøre Konferencen saa behagelig, som den var. Koret sang: »Let the mountains shout for joy!« hvorefter Konferencen sluttedes med Bøn og Taksigelse.

Koret med Søster Humbles udmærkede Orgelspil fortjener at erindres med Paaskønnelse og Tak paa alles Vegne, som lyttede til deres yndige Harmonier.

(Fortætttes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Aabenbarelsens Princip	113, 122	Afløsning	121
Red. Bem.:		Konferencen i Aarhus	124
Guds Riges Fremgang i 70 Aar	120	Konferencen i København	126

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (B. Petersen).